

μ'

Тази южноиталианска сутрин Горски най-накрая се пречупи – с бързи крачки отиде до магазина и си купи черна забрадка. Като си я купуваше, се разплака. Продавачката я погледна съчувствено.

Никой не беше умираше.

От едно известно време Горски беше почнала да се разплаква неприлично често. Сълзите ѝ потичаха, като мернеше клошар, който нямаше къде да спи. Разхълцваше се, като видеше да се отнасят грубо с улично куче. Гледка на скъпа кола до облечен бедно пенсионер с бастунче в трепереща ръка на право я хващаше за гърлото. Задавяше се от мъка, когато се разминеше с хора по улиците, които си викат и си говорят злобно. Очите ѝ се навлажняваха, само щом излезеше от вкъщи, а ако пуснеше телевизия или радио – се съдираше от рев. Горски беше достатъчно грамотна, за да знае, че такава болест няма. Не беше в депресия, нямаше намерение да се самоубива. Просто емпатия. Болна беше от емпатия. Можеше да се постави на мястото на другите толкова живо и осезателно, че изпитваше техните болки.

Ако отидеше на лекар – щяха да ѝ кажат, че е от критическата възраст. Обаче тя знаеше, че не е от това. Малко по малко започна да губи приятели. Като обясняваше за какво плаче – хората или не ѝ вярваха, или мислеха, че се прави не интересна, че крие нещо, или че на право е откачила.

Горски не си спомняше някога през живота си да беше лъгала дори за най-малкото нещо. Лъжата ѝ беше напълно непозната.

Ето тази сутрин на тезгяха за черни забрадки Горски излъга за първи път. Покупката ѝ беше с цел заблуда. Сега вече можеше да плаче колкото си иска. Хората в града нямаше да смятат това за неприемливо.

Само трябваше да измисли правдоподобна история. За кончината на някого, когото никой никога не е виждал, но е бил много близък на Горски. И да изпоизлъже всички хубаво.

Сега ситнеше по калдъръма към кантората на един писател, за когото знаеше, че измисля истински истории. Да си поиска една история като за себе си.

Усмихна се полунаум.

Беше омесила и курабии със смокиново сладко.